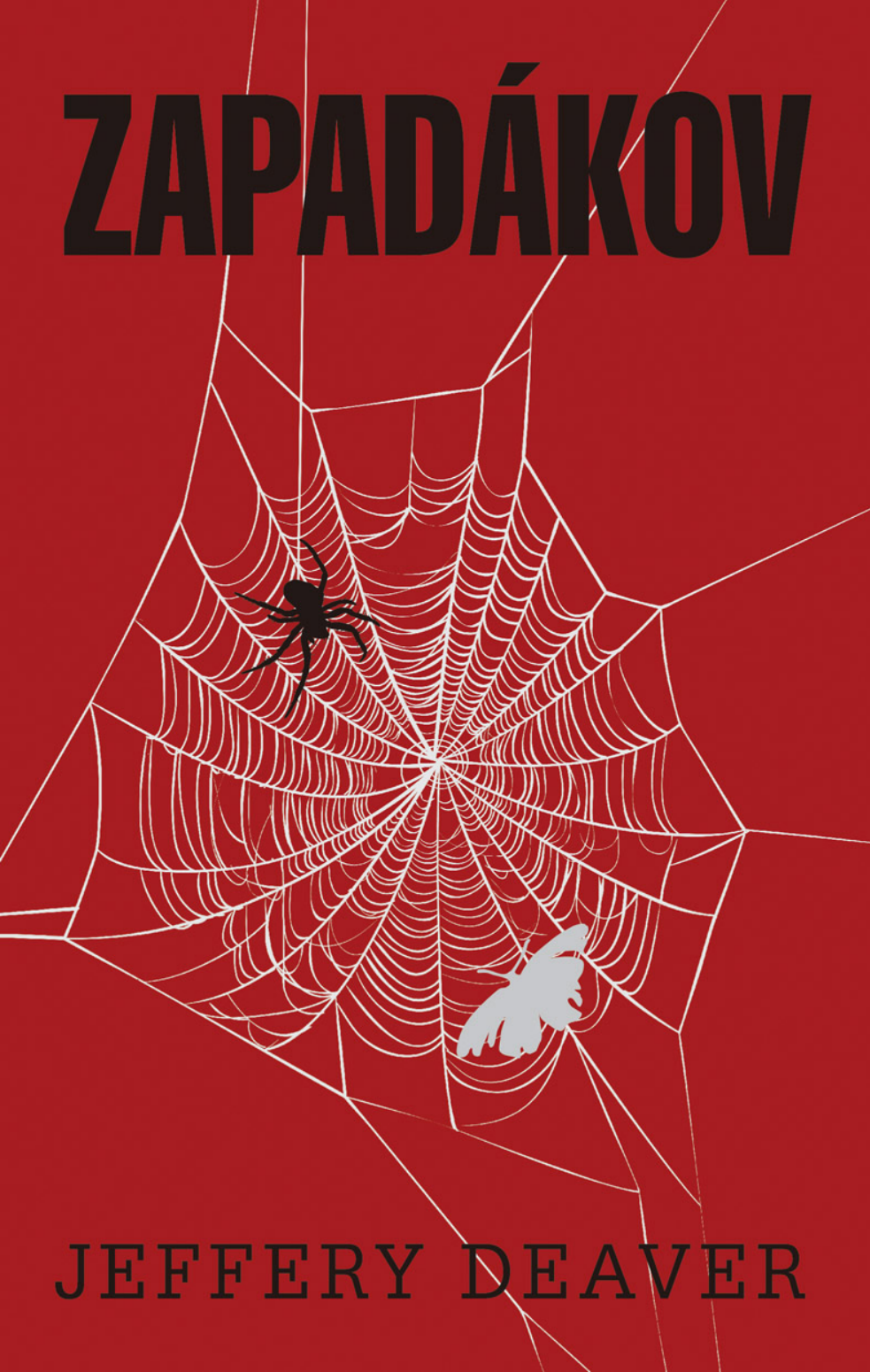

ZAPADÁKOV

JEFFERY DEAVER

ZAPADÁKOV

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2015 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2015 by Dalibor Míček
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SOLITUDE CREEK,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2015,
přeložil Dalibor Míček
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-103-6

Knihovnám a knihovníkům na celém světě...

Strach zabíjí mysl.

– Frank Herbert, *Duna*

ŠÍLENSTVÍ

ÚTERÝ 4. DUBNA

KAPITOLA 1

Klub mezi silnicí a řekou byl pohodlný, přátelský, levný. Výborně.

Také bezpečný. Ještě lepší.

Na bezpečnost člověk vždycky myslí, když bere svou dospívající dceru večer na koncert.

Michelle Cooperová na ni alespoň myslela. Klub byl bezpečný, pokud se týká kapely a její hudby, návštěvníků, obsluhy.

Samotný objekt také, parkoviště – výborně osvětlené – a požární východy a sprinklery.

Tohle si Michelle vždycky prověřovala. Měla náctiletou dceru.

Zapadákovi lákal nejrozumnější klientelu, mladé a staré, muže a ženy, bělochy, Hispánce a Asiaty, pár Afroameričanů, zrcadlový obraz oblasti kolem Montereyské zátoky. Nyní, krátce po půl osmé, se Michelle rozhlédla, zaznamenala stovky stálých hostů, kteří se sjeli z blízkého okolí i vzdálenějších okresech, všichni v povznesené náladě a těšili se na koncert kapely,

jejíž popularita stále rostla. Pokud si s sebou přinesli nějaké starosti, odložili je stranou v očekávání oroseného piva, rozmanitých koktejlů, kuřecích křidélek a hudby.

Kapela přiletěla z Los Angeles. Původně garážová sestava se díky Twitteru a YouTube a Vidsteru postupně vypracovala v předskokana známějších skupin a hvězdu menších sálů. Dnes prodává hudební soubory kromě talentu hlavně ústní podání a šestice hochů z Lizard Annie pracovala stejně usilovně na pódiu i na telefonu. Nebyli žádní O. A. R. nebo Linkin Park, ale při troše štěstí se jimi brzy mohli stát.

Rozhodně měli podporu Michelle a Trish. Ve skutečnosti měla tahle skupina pohledných chlapců velmi solidní fanouškovskou základnu mezi matkami a dcerami, alespoň když se člověk dnes večer rozhlédl po sále plném rodičů a dospívajících dětí – její texty rozhodně nepohoršovaly. Věk obecenstva se pohyboval přibližně mezi šestnácti a čtyřiceti. No dobře, tak pětáctýřiceti, připustila Michelle.

Všimla si Samsungu, který dcera svírala v dlani. „Esemesky nechej na později. Teď ne.“

„Mami.“

„Kdo to je?“

„Cho.“

Fajn dívka, Trishina kamarádka z hudebky.

„Dvě minuty.“

Klub se rychle plnil. Zapadákov sídlil ve čtyřicet let staré přízemní budově a mohl se pochlubit malým obdélníkovým tanečním parketem z ošlapaných dubových prken, obklopeným vysokými stolky a stoličkami. Necelý metr vysoké podium se nacházelo na severní straně naproti baru. Kuchyň, situovaná ve východním traktu, nabízela kompletní menu,

což eliminovalo věkovou bariéru hostů – neplnoletí mohou navštěvovat pouze podniky, které kromě alkoholu servírují i jídla. Požární dveře se nacházely na západní straně sálu.

Na stěnách obložených tmavým dřevem visely plakáty a autentické fotografie – s pravými i falešnými autogramy – mnohých hvězd, které vystoupily na legendárním Montereyském pop festivalu v červnu roku 1967: Jefferson Airplane, Jimi Hendrix, Janis Joplinová, Ravi Shankar, Al Kooper, Country Joe. A desítek jiných. V zaprášené krabici z plexiskla se skvěl úlomek elektrické kytary, kterou v závěru vystoupení na zmíněném festivalu údajně zničil Pete Townshend ze skupiny The Who.

V Zapadákově si nelámali hlavu s číslováním stolků, kdo dřív přišel, ten si dřív sedl a všechna místa byla dvacet minut před zahájením koncertu již obsazena. Obsluha vyřizovala poslední objednávky a běhala po sále s tácy obtíženými drinky a talíři s velkými hamburgery a porcemi křidélek, pevně usazenými na otevřených dlaních. Zpoza jeviště znělo ladění kytarových strun, arpeggio saxofonu a robustní A baskytary. Sál se naplnil očekáváním, vzrušujícími momenty, než se hudba ujme vlády a začne svádět.

V hlasitém šumu nesrozumitelných slov si stojící hosté hledali nejlepší pozici. Kvůli nízkému pódiu a plochému hledišti bylo někdy těžké najít místo se slušným výhledem na účinkující. Trochu strkanice, ale jen málokdo se rozčiloval.

Tohle bylo pro klub Zapadákov typické. Žádné projevy nepřátelství.

Bezpečí...

Jedna věc však Michelle Cooperové na klubu vadila – vyvolával klaustrofobii. Nízké stropy zdůrazňovaly dojem

vzájemné blízkosti. Matně osvětlený sál nebyl příliš rozlehlý, větrání také za moc nestálo a směsice pachu lidských těl, vody po holení a parfémů, silnější než aroma grilu a smažících pánví, posilovala pocit omezeného prostoru. Pocit, že jste namačkaní jako sardinky v plechovce. Ne, *tohle* Michelle Cooperové nikdy příliš nesedělo.

Duchem nepřítomná si prohrábla světlé blond vlasy, znovu se podívala na nedaleké únikové dveře a pocítila klidnou sebedůvěru.

Další doušek vína.

Všimla si, že si Trish prohlíží chlapce u nedalekého stolku. Zplhlé měkké vlasy, úzký obličej, kostnaté boky. Pohledný, určitě by stál za hřích. Popíjel však pivo, a tak matka Trishinu volbu okamžitě, byť jen mlčky zamítla. Ne kvůli alkoholu, ale kvůli věku. Když může pít, je mu víc než jedenadvacet, což bylo pro sedmnáctiletou dceru nepřijatelné.

Pak si jízlivě pomyslela: Alespoň to můžu zkusit.

Pohled na diamantové rolexky. Pět minut.

„Ta písnička nominovaná na cenu Grammy, jmenovala se ‚Escape‘?“

„Jo.“

„Soustřed se *na mě*, dítě.“

Dívka se ušklíbla. „Mami.“ Odvrátila pohled od chlapce s pivem.

Michelle doufala, že skupina Lizard Annie tu skladbu dnes zahraje. „Escape“ nebyla jen chytlavá, přivolávala příjemné vzpomínky. Poslouchala ji po nedávném prvním rande s jedním právníkem ze Salinas. Během šesti let po divokém rozvodu Michelle absolvovala spoustu trapných večerů a filmových představení, avšak ten večer s Rossem se dobře

bavila. Hodně se spolu nasmáli. Dohadovali se, které epizody seriálů *Viceprezidentka* a *Ve jménu vlasti* jsou nejlepší. A žádný nátlak – kvůli ničemu. Na prvním rande velmi vzácný jev.

Matka s dcerou pojedly několik soust kuřecího v artyčokovém dipu a Michelle vypila ještě trochu vína. Řídila, a tak si povolila dvě sklenky, než si sedne za volant, víc ne.

Trish si upravila růžovou čelenku s květinovým vzorem a napila se dietní koly. Na sobě měla černé džínsy, ne moc těsné – jo! – a bílý svetr. Její matka si na koncert oblékla modré džínsy – měla je obtaženější než Trish, ale to byl průvodní jev zanedbaného cvičení – a červenou hedvábnou halenku.

„Mami, zajedeme si o víkendu do San Franciska? Prosím, potřebuju to sako.“

„Zajedeme si do Carmelu.“ Michelle utratila značnou část provizí z obchodů s realitami nakupováním v módních butikách tohoto malebného a mimořádně rozkošného městečka.

„Šmarjá, mami, mně není třicet.“ Přece není žádná vykopávka. Trish prostě konstatovala víceméně přesný fakt, že koupit na Poloostrově něco slušného na dospívající dívku není zrovna snadné. Ne nadarmo se označuje, jen s mírným přeháněním, za ideální místo pro novomanžele a lidi krátce před smrtí.

„No dobře, něco vymyslíme.“

Trish ji objala a Michellin svět se projasnil.

Matka s dcerou si prožily těžké časy. Zdánlivě hezké manželství vinou nevěry zkrachovalo. Frederick (nikdy *Fred*) se odstěhoval a zanechal za sebou úplnou spoušť, když bylo dívce jedenáct – obtížný věk pro rozpad rodiny. Michelle však usilovně pracovala, aby dceři vytvořila slušný život, aby jí

vynahradila ztrátu způsobenou zradou a následným rozvodem.

A podařilo se. Teď se zdálo, že je Trish šťastná. Podívala se na ni rozzářenýma očima a Trish to neuniklo.

„Co je, mamí?“

„Nic.“

Světla zhasla.

Z reproduktorů zazněla výzva, aby návštěvníci vypnuli mobilní telefony, provázená informacemi o umístění nouzových východů a podobně. Hlášení se ujal samotný majitel klubu, ctihodný Sam Cohen, ikona oblasti kolem Montereyské zátoky. Sama každý znal a každý ho měl rád.

„A nyní, dámy a pánové,“ pokračoval Cohenův hlas, „Zapadákův, prvotřídní klub na západním pobřeží...“

Aplaus.

„... s potěšením vítá skupinu z Města andělů – Lizard Annie!“

Frenetický potlesk a hukot davu.

Chlapci vyšli na jeviště. Zapojili kytary. Na stoličku za bicími usedl bubeník, i tu za klávesami obsadil příslušný hráč.

Hlavní zpěvák odhodil prudkým pohybem záplavu dlouhých vlasů z obličeje a natáhl k obecenstvu otevřenou dlaň v gestu, které se stalo obchodní známkou kapely. „Můžeme to spustit?“

Vytí.

„Tak co, můžeme?“

Zazněly úvodní kytarové riffy. Ano! Skupina zahájila skladbou „Escape“. Michelle a její dcera, stejně jako stovky návštěvníků v omezeném prostoru, začaly tleskat do rytmu.

Teplota se zvyšovala, s ní i vlhkost, všeobklopující odér těl. Pocit klaustrofobie mírně zesílil. Přesto se Michelle smála.

Rytmus duněl, baskytara, bicí, lidské dlaně.

Potom však Michelle přestala tleskat. Nakrčila nos, rozhlédla se, naklonila hlavu. Co to má znamenat? Klub, jako všechna podobná zařízení v Kalifornii, je přece nekuřácký. Tady si ale určitě někdo zapálil. Michelle cítila kouř, tím si byla jistá.

Znovu se rozhlédla, neviděla však, že by měl někdo v ústech cigaretu.

„Co je?“ zavolala Trish, když si všimla matčina ustaraného výrazu.

„Nic,“ odvětila Michelle a zase se roztleskala do rytmu.

KAPITOLA 2

Při třetím slovu druhé skladby – shodou okolností to byla „láska“ – už Michelle Cooperová věděla, že je něco špatně.

Zápach kouře zesílil. A nebyl to cigaretový kouř. Hořel papír nebo dřevo.

Nebo staré vyschlé stěny či podlaha velmi zaplněného sálu.

„Mami?“ I Trish už krčila nos a rozhlížela se. Chřípí se jí zachvělo. „Je to...“

„Taky to cítím,“ zašeptala Michelle. Zatím žádné obláčky kouře neviděla, zápach však sílil a nemohla si jej s ničím splést. „Odcházíme. Hned.“ Rychle vstala.

„Hej, mladá paní,“ zvolal jakýsi muž, zachytil překocanou stoličku a postavil ji. „Jste v pořádku?“ Pak se zamračil. „Proboha. Není to kouř?“

I další diváci se už rozhlíželi a nasávali vzduch nosem.

Všichni ostatní v klubu – přes dvě stě osob, návštěvníci, personál, hudebníci – jako by pro Michelle Cooperovou přestali existovat, soustředila se jen na to, aby dostala svou dceru ven. Nasměrovala Trish k nejbližším požárním dveřím.

„Moje kabelka,“ houkla Trish do zvuků hudby. Kabelku značky Brighton, dárek od matky, si uložila pod stůl, do bezpečí. Odtrhla se od Michelle, aby se vrátila pro taštičku s vyšíтым srdíčkem.

„Nech ji být, jdeme!“ zavelela matka.

„Bude to jen...“, začala Trish a sklonila se.

„Trish! Ne! Nech tašku taškou!“

V té chvíli již deset nebo dvanáct nejbližších návštěvníků, kteří si všimli, jak Michelle náhle vstala a pustila se k východu, přestalo sledovat hudbu a rozhlíželo se. I oni se jeden po druhém zvedali s udiveným a znepokojeným výrazem. Úsměvy z tváří rychle mizely, vystřídány zamračením. Oči se mhouřily. Pohledy v sobě měly něco predátorského, divoce krutého.

Pět nebo šest hostů se přesunulo mezi Michelle a její dceru, která pořád šmátrala po kabelce. Michelle rychle přešla ke stolu a natáhla se po dceřině rameni, aby ji zvedla. Zachytila svetr. Natáhl se.

„Mami!“ Trish ucukla.

V té chvíli se rozzářilo pronikavé světlo, zaostřené na únikové dveře.

Hudba náhle zmlkla. Hlavní zpěvák zavolal do mikrofónu: „Hej... Ehm, lidičky, já nevím... Hele, hlavně žádnou paniku.“

„Ježíšmarjá, co to...“, vykřikl kdosi vedle Michelle.

Lidé začali křičet. Sálem se rozlehl pronikavý jekot, mnohdy tak hlasitý, že trhal bubínky.

Michelle se snažila dostat k Trish, ale do cesty se jí připletli další hosté. Dav strhl každou na jinou stranu.

Hlášení z reproduktorů: *„Dámy a pánové, hoří. Evakuujte*

se. Okamžitě opusťte podnik. Nepoužívejte východy z kuchyně a jeviště – právě tam hoří! Využijte nouzové východy.“

Křik přešel ve vytí.

Návštěvníci vstávali a stoličky padaly, sklenky se rozbíjely. Dva vysoké stoly se překotily a bouchly o podlahu. Lidé se hrnuli k východům – červená návěští nad nimi jasně zářila. Přes silný zápach kouře panovala v sále pořád dobrá viditelnost.

„Trish! Sem, ke mně!“ ječela Michelle. To už se mezi ně nacpalo nejméně dvacet lidí. Proč se sakra vracela pro tu zatracenou kabelku? „Musíme ven!“

Dcera se k ní začala probíjovat davem, ale lidský příliv Michelle zvedl a odnášel ji, zatímco Trish uvázla v jiné skupině.

„Zlato!“

„Mami!“

Michelle, unášená k východu, napínala všechny svaly, aby se dostala k dceři, ale zůstala bezmocně uvězněna mezi dvěma hosty, tělnatým mužem v tričku, už teď hodně potrhaném, s rudým obličejem poznamenaným škrábanci od nehtů, a ženou, jejíž ňadra tlačila Michelle bolestně do boku.

„Trish, Trish, Trish!“

Zrovna tak mohla být němá. Hosté ječeli a naříkali strachem a bolestí a naprosto ji přehlušili. Viděla jen hlavu muže před sebou a červené návěští nad dveřmi, ke kterým se tlačili. Michelle bušila pěstmi do ramenou a paží, do krků a obličejů, zatímco sama schytávala rány od jiných hostů.

„Musím se dostat k dceři! Zpátky, zpátky, zpátky!“

Jenomže přívalová vlna směřující k východu se nedala zastavit. Michelle Cooperová se sotva mohla čas od času na-

dechnout. A ta bolest – na hrudi, v boku, v břiše. Hrůza! Paže měla přišpendlené k tělu, chodidla se jí vznášela nad zemí.

Světla v sále jasně zářila. Michelle se mírně pootočila – ne vlastním přičiněním – a spatřila obličeje nejbližších návštěvníků: oči vytřeštěné v panice, šarlatové šmouhy u úst. Že by si v hrůze rozkousli jazyk? Asi čtyřicetiletý muž ztratil vědomí, pokožku měl popelavou. Omdlel? Nebo snad zemřel na infarkt? Pořád však zůstával ve vzpřímené poloze, zaklíněný do pohyblivého se davu.

Pach kouře dál zesílil, dýchání se stalo obtížnějším – oheň zřejmě vysával ze sálu kyslík, i když plameny Michelle stále neviděla. Lidé zachvácení panikou možná spotřebovávají vzduch rychleji. A tlak těl na její hrudník se na tom také popepsal.

„Trish! Zlato!“ křičela, ale slova zněla jako tichý šepot. Nemohla se nadechnout, nemohla vydechnout.

Kde je její dítě? Pomáhá mu někdo uniknout? Těžko. Zdálo se, že nikdo, jediná živá duše nepomáhá svému bližnímu. Tohle bylo zvířecí šílenství. Každý člověk bojoval sám za sebe, bojoval o holé přežití.

Prosím...

Skupina hostů, v níž uvázla, o něco zakopávala.

Ach, panebože...

Michelle sklopila zrak a nezřetelně rozeznala mladou štíhlou Hispánku v černočervených šatech, která ležela na boku a její tvář vyzařovala ryzí hrůzu a agonii. Zlomenou pravou paží měla překroucenou dozadu. Druhou rukou se zachytila za kapsu mužských kalhot.

Byla totálně bezmocná. Nemohla se zvednout; nikdo jí nevěnoval sebemenší pozornost, přestože hlasitě vykřikla, kdykoliv se jí do těla zaryla něčí podrážka.

Michelle se zrovna dívala nešťastnici do očí, když jí těžká bota šlápla na hrdlo. Muž se jí pokoušel vyhnout, křičel na lidi kolem sebe: „Ne! Zpátky, uhněte!“, avšak jako všichni ostatní ani on nemohl řídit směr pohybu, nemohl ovládat své kroky.

Pod tlakem na krk se ženina hlava zkroutila ještě více do strany a tělo se začalo divoce otřásat. Než dav Michelle odnesl, Hispánce se zakalily oči, mezi jasně červenými rty proklouzl jazyk.

Michelle Cooperová právě viděla zemřít člověka.

Reproduktory chrlily další hlášení, ale Michelle je neslyšela. Ne že by na tom záleželo, stejně nemohla ani v nejmenším řídit své jednání.

Trish, modlila se, hlavně nespadni. Udrž se na nohou, prosím tě...

Jak se masa, která ji obklopovala, klopýtavě tlačila k požárním dveřím, začala sklouzávat doprava a Michelle brzy spatřila i tu část sálu, která jí předtím zůstávala skryta.

Tam! Ano, je to její dcera! Trish se pořád držela na nohou, i když i ona zůstala uvězněna masou těl. „Trish, Trish!“ Její ústa však nevydala ani hlásku.

Matka a dcera se pohybovaly každá na opačnou stranu.

Michelle prudce zamrkala, aby dostala z očí slzy a pot. Její skupinu dělilo od východů už jen pár kroků. Několik vteřin a bude venku. Trish se pořád nacházela poblíž kuchyně – tam, kde zuří požár, jak kdosi právě řekl.

„Trish! Tudy!“

Marnost nad marnost.

A potom spatřila, jak se jakýsi muž vedle její dcery úplně přestal ovládat – začal mlátit chlapíka vedle sebe do obličeje

a snažil se vyšplhat ostatním na ramena, jako kdyby v šílené panice uvěřil, že si prorazí cestu stropem. Byl statný a urostlý a jedním z nešťastníků, které si zvolil za odrazový můstek, byla Trish, křehká, o padesát kilogramů lehčí dívka. Michelle viděla, jak dcera otevřela ústa k výkřiku, ale pak ji mužova tíha zatlačila dospod a Trish zmizela v rozbouřeném moři šílenství.